

4. Kui kohaks, kus tarbija peab ettevõtjale pakkuma kaugmüügi teel ostetud kaupa selle kauba ülevaatamiseks ja parandamise/asendamise võimaldamiseks, on – alati või konkreetsel juhul – ettevõtja tegevuskoht:

Kas direktiivi 1999/44/EÜ artikli 3 lõike 3 esimese lõiguga koosmõjus artikli 3 lõikega 4 on kooskõlas, et tarbija peab kauba saatmise või tagasisaatmise kulud ette ära maksma või tuleneb „tasuta parandamise“ kohustusest müüja kohustus teha kulude eest ettemakse?

5. Kui kohaks, kus tarbija peab ettevõtjale pakkuma kaugmüügi teel ostetud kaupa selle kauba ülevaatamiseks ja parandamise/asendamise võimaldamiseks, on – alati või konkreetsel juhul – ettevõtja tegevuskoht ja tarbija kohustus veokulud ette ära maksta on kooskõlas direktiivi 1999/44/EÜ artikli 3 lõike 3 esimese lõiguga koosmõjus artikli 3 lõikega 4:

Kas direktiivi 1999/44/EÜ artikli 3 lõike 3 kolmandat lõiku koosmõjus artikli 3 lõike 5 teise taandega tuleb tõlgendada nii, et lepingu tühistamise õigust ei ole tarbijal, kes on ettevõtjale puudusest üksnes teatanud, kuid ei ole teinud ettepanekut toimetada kaup ettevõtja tegevuskohta?

6. Kui kohaks, kus tarbija peab ettevõtjale pakkuma kaugmüügi teel ostetud kaupa selle kauba ülevaatamiseks ja parandamise/asendamise võimaldamiseks, on – alati või konkreetsel juhul – ettevõtja tegevuskoht, kuid tarbija kohustus veokulud ette ära maksta ei ole direktiivi 1999/44/EÜ artikli 3 lõike 3 esimese lõiguga koosmõjus artikli 3 lõikega 4 kooskõlas:

Kas direktiivi 1999/44/EÜ artikli 3 lõike 3 kolmandat lõiku koosmõjus artikli 3 lõike 5 teise taandega tuleb tõlgendada nii, et lepingu tühistamise õigust ei ole tarbijal, kes on ettevõtjale puudusest üksnes teatanud, kuid ei ole teinud ettepanekut toimetada kaup ettevõtja tegevuskohta?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. mai 1999. aasta direktiiv 1999/44/EÜ tarbekaupade müügi ja nendega seotud garantiide teatavate aspektide kohta (EÜT 1999, L 171, lk 12; ELT eriväljaanne 15/04, lk 223).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Audiencia Nacional (Hispaania) 29. jaanuaril 2018 – Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO) versus Deutsche Bank SAE

(Kohtuasi C-55/18)

(2018/C 152/10)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Audiencia Nacional

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)

Kostja: Deutsche Bank SAE

Menetluses osalesid: Federación Estatal de Servicios de la Unión General de Trabajadores (FES-UGT), Confederación General del Trabajo (CGT), Confederación Solidaridad de Trabajadores Vascos (ELA) ja Confederación Intersindical Galega (CIG)

Eelotsuse küsimused

1. Kas tuleb asuda seisukohale, et Hispaania Kuningriik on töötajate üldseaduse artiklitega 34 ja 35, nagu neid kohtupraktikas tõlgendatakse, võtnud vajalikud meetmed selleks, et tagada tööaja ja iganädalase ja –päevase puhkeaja kestuse nende piirangute tõhusus, mis on sätestatud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. novembri 2003. aasta direktiivi 2003/88/EÜ ⁽¹⁾ artiklites 3, 5 ja 6 selliste täistööajaga töötajate jaoks, kes ei ole sõnaselgelt, kas eraviisiliselt või kollektiivselt, kohustunud tegema ületunde ja kes ei ole ringi liikuvad töötajad, kaubalaeva töötajad või raudteetöötajad?

2. Kas Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 31 lõiget 2 ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. novembri 2003. aasta direktiivi 2003/88/EÜ artikleid 3, 5, 6, 16 ja 22 koostoimes nõukogu 12. juuni 1989. aasta direktiivi 89/391/EMÜ⁽²⁾ artikli 4 lõikega 1, artikli 11 lõikega 3 ja artikli 16 lõikega 3 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus niisugused liikmesriigi õigusnormid nagu töötajate üldseaduse artiklid 34 ja 35, millest ei saa järeldada – nagu tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast –, et ettevõtja[d] on kohustatud sisse seadma tegeliku igapäevase tööaja arvestussüsteemi täistööajaga töötajate jaoks, kes ei ole sõnaselgelt, kas eraviisiliselt või kollektiivselt, kohustunud tegema ületunde ja kes ei ole ringi liikuvad töötajad, kaubalaeva töötajad või raudteetöötajad?
3. Kas tuleb asuda seisukohale, et liikmesriikidele antud käsku, mis on sätestatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 31 lõikes 2 ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. novembri 2003. aasta direktiivi 2003/88/EÜ artiklites 3, 4, 6, 16 ja 22 koostoimes nõukogu 12. juuni 1989. aasta direktiivi 89/391/EMÜ artikli 4 lõikega 1, artikli 11 lõikega 3 ja artikli 16 lõikega 3, piirata kõikide töötajate tööaja kestust üldiselt, on tavaliste töötajate jaoks tagatud töötajate üldseaduse artiklites 34 ja 35 sisalduvate liikmesriigi sätetega, millest ei saa järeldada – nagu tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast –, et ettevõtjad on kohustatud sisse seadma tegeliku igapäevase tööaja arvestussüsteemi täistööajaga töötajate jaoks, kes ei ole sõnaselgelt, kas eraviisiliselt või kollektiivselt, kohustunud tegema ületunde, erinevalt ringi liikuvatest töötajatest, kaubalaeva töötajatest või raudteetöötajatest?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. novembri 2003. aasta direktiiv 2003/88/EÜ tööaja korralduse teatavate aspektide kohta (ELT 2003, L 299, lk 9; ELT eriväljaanne 05/04, lk 381).

⁽²⁾ Nõukogu 12. juuni 1989. aasta direktiiv 89/391/EMÜ töötajate tööturvise ja tervise parandamist soodustavate meetmete kehtestamise kohta (EÜT 1989, L 183, lk 1; ELT eriväljaanne 05/01, lk 349).

Euroopa Komisjoni 29. jaanuaril 2018 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu 17. novembri 2017. aasta otsuse peale kohtuasjas T-263/15: Gmina Miasto Gdynia ja Port Lotniczy Gdynia Kosakowo versus komisjon

(Kohtuasi C-56/18 P)

(2018/C 152/11)

Kohtumenetluse keel: poola

Pooled

Apellant: Euroopa Komisjon (esindajad: K. Herrmann, D. Recchia ja S. Noë)

Teised menetlusosalised: Gmina Miasto Gdynia, Port Lotniczy Gdynia Kosakowo sp. z o.o., Poola Vabariik

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

— tühistada Üldkohtu 17. novembri 2017. aasta otsus kohtuasjas T-263/15: Gmina Miasto Gdynia ja Port Lotniczy Gdynia Kosakowo vs. komisjon;

— hagi kuuenda väite kolmas osaväide põhjendamatusse tõttu tagasi lükata;

— asi hagi ülejäänud viie väite hindamiseks Üldkohtule tagasi saata;

teise võimalusena,

— tühistada Üldkohtu 17. novembri 2017. aasta otsus kohtuasjas T-263/15: Gmina Miasto Gdynia ja Port Lotniczy Gdynia Kosakowo vs. komisjon osas, milles selle resolutsiooni punktis 1 tehakse otsus ka investeerimisabi kohta;